

מסורת הש"ס

(א) [מגניה טו. ז"ק דף פב:];
(ב) יומא כא., א) [לעיל טז:];
(ג) סנהדרין כגו.;
(ד) ספחים דף עה:

ליקוטים

נהדרינו לכבשונות. ולא חישינן משום דפקען היינו משום דכבשונות לא פקעי. והבא [בבא דאמר רב קדירות בפסא ישרון] לא אמרינן ונהדרינו לכבשונות, שנח לו לאדם שיקח קדרה חרשה ולא שתתיר קדרתו לכבשונות, שאין בין זה לזה הנאה של כלום, אבל גבי קדישים שיש להם כלים הורבה בעורה [אם] אפשר להכשירן בכבשונות לא היו שורבין אותן. איך נמי איכא למימר דכבשונות נמי איכא למיזש דלמא פקען אלא שהכנהם לא חששו בכך, שאין חסין כל כך על שברון כלי חרס, וראם תאמר אי"כ כשאמר לפי שאין עושין כבשונות בירושלים

למה לא אמרו ולימלינוה גומרי, איכא למימר אין ההננים מותרין כל כך למלכות כל קדרה וקדרה גלחלים, שאין עניות במקום עשירות. (מי רביט דוד פסחים ג:)
נהדרינו לכבשונות, ב"י קדרות ולא הוהיל וכלי חרס אינו יוצא מיד דפנו אין להם הכשר שהיה השכון בליבון וטעונות היסק מבפנים או היסק מרובה כל כך במחוץ עד שיתלבנו מבפנים וסיר קליפותיו כפניו שאף לו דלית רוב המפרשים היסק מבפנים הוא וזכמים לא רצו לסמוך להחריז בהכשר זה שמה חזק בקיעה, והוא שאמר חיים עליהו דילמא פקען אלא כשיצטרב מיהא יראה שהוכשרו, ולדעתנו הורה

כבשון מיהא הותרה בה שאין בהו שום חשש בקיעה, ולא מפרשים שאף חזרה בכבשן לא הותרה ומקושט שאני שאין שם חשש חיים עליהו דילמא פקען שהכנהם וזריים הם או שהן של צבור ואין חסות לצבור ואין נראה כן שאם כן היה להם להניחם בתנורים או להסיקם מבפנים, אלא שכלל מקום חוששין למסיק שיחוש עליהן. ולא שאל בה אלא על חזרת כבשן מצד שאין שם חשש בקיעה מכאן שהיה שחיר

במלאין אותו קדרתו וסובבין כי התגור וטחין אותו ודאי אינו מוציאן עד שישתרו שיעור הראוי ובפסח מיהא הותרה כבשן הותרה אלא שהוא טורח גדול ונחת לקטתו ויהיה שחיר ל"י בור דרך אחרת לומר שחכל בדיון חסות לכל יחיד ויחיד אפילו בכשונות, וחסקו חזרות הותרה כבשן אחד הוא והוא הדין להתנה בתגור אלא שבמקרה אין טעם חסות. וזה ששאל בה על חזרת כבשונות ולא על חסק מבפנים והתנה בתגור מפני שהיסק מבפנים טורח יתר ובהנחה בתגור מפני שאין דרך להחם תגור שלא לצורך וכשהוסק תגורו של כל אחד ואחד ממלאו מן הצורך לו ואינו מבפנים שאדם רגיל לטרוח כל כך בשביל קדרה וכן הנחה בתגור אין אדם מסיק תגורו להכשר קדרה ושאל בה לחזרת כבשונות שהוא בא לפי חומי שהקדר הסיק כבשונו לצורך קדרות וזה יכול להכיליה עמהם ויתירן בה שאין עושין כבשונות

בירושלים ותגור וחסק אין דרך בכך כמו שכתבנו הא אילו היו שם כבשונות או אם מ"מ הסיק להכשרם תגור או היסק מבפנים הוכשרו ואין טעם חסות מעכבם במקרה או שמא אין כל יחיד ויחיד בכל כיצאם באלו ר"ל בקדרת איסור אין בו טעם חסות והואיל וקודם הכשר לא היו ראויות לו כלל להשתמש בהן שאינם חשובות בעיניו לכולם אבל בפסח מכיון שראויות לו לאחר הפסח או אף בפסח בצותן חיים עלייהו מפני שחשובות הן בעיניו אחר שראויות לו בלא הכשר זה ומתוך כך יראה שקררה של איסור היה בהיסק מבפנים ואין לחוש לחיים עלייהו דילמא פקען וכל שכן בזמנים הללו שהן מצויות ביותר ובדבר מונע שאין בהן חשש חסות (ומאלי פסקים ז ע"ג):
לפי שאין עושין כבשונות בירושלים. וא"ת למה נטעניו הכתוב שדור משום דאין עושין כבשונות בעורה. למלאה דבהכי ליכא קוטרא. וי"ל אם היה מצריך הכתוב לשרוף בליעת האיסור ע"י כבשונות או ע"י גומרי הייתי אומר דלא מני בשבירה משום שלא יהו אשפות בעורה אם יחדל הגס שלא יכלנו במקומן, או משום שעדיין בליעת האיסור בהרסים. וכי פרץ בובאים נהדרי' לכבשונות לא אקרא פרץ אלא אמתניתין דהתם (מוס' גביא' פסחים ז ע"ג):
שכרי כלי חרס נבלעין במקומן. בס' דף חסאת מוכתב ששיבירין במקום קדרש, אבל הא לא ידעינן מקרא מנלן שאחר שביורין אינו יכול להוציאן (משום יומא כ"א ע"א):

דם חטאת פרק אחד עשר ובהים

אלא קדירות של מקדש אמאי ישברו. הוואל וא"ת להו תקנתא בליבון הא אוקימנא דטעמא משום בלוט הוא ולא אצטול קפיד קרא דנימא גזירת הכתוב היא וגהי דבמשכן כתיב ישבר לפי שלא היו (לו) קצועין להיות להם כבשונות לנרף כלי חרס אבל במקדש נהדרינהו לכבשונות שהיוצר לורפן בהם ויתלבנו:
אין עושים כבשונות בירושלים. משום קוטרא כדאמרינן בבבא קמא (דף פג:):
אשפות. משברי כלי חרס: קלנגו. שם מקום י שנקרא על שם עבודת כוכבים דכתיב (ישעיה מו) קרם נבו:
וקדושא בתגור. שאין נעשין ככלי שרת לפי שאין טעונין שמן כדאמרינן בפרק שמי הלחם (מנחות טז:)
לישתן ועריכתן בחוך ואפייתן צפנים דמגור מקדש לכו:
ואפי'

וקדושתן בתגור הוה ליה

הסיר והאילפס ולא תקשי נמי מה שפירשתי ל' לעיל דמוגלשין על גבי קמח היכי פטור מחלה והלא אינו מבשל אלא כדי קליפה דאיכא למימר **דמבשל לגמרי** כדפירשמי מיהו ר"ת לא היה סובר כן מדאינטריך ליה למימר דעירוי אינו מבשל אלא כדי קליפה משום קושיא דתמאה גבר וא"ת הא דתנן בפ' חצית (שבת דף קמה:):
כל שבא בחמין מפלגי השבת שורין אותו בחמין בשבת וכל שלא בא בחמין מפלגי השבת מדיחין אותו בחמין [בשבת] חוץ מממליה הישן וקוליים האיספנין ואי עירוי ככלי ראשון אמאי מדיחין וי"ל התם בכלי שני מיירי ואפי' הכי מדיחין אין שורין לא משום דמיחוי כמבשל ולא דמי לתבלין דשרי בפרק כירה (שם מג:):
לימן לתוך הקערה או לתוך התמחוי דעשוין למתק את הקדירה ולא מיחוי כמבשל אי נמי לרבותא נקט מדיחין דאפי' הדחה אסור במליח יסן וקוליים האיספנין:
ואם מש בלא הפת בוראח אסורה. וא"ת מאי שנה מהא דלאמרינן בפ' כל הבשר (חולין ק"א):
דגים שעלו בקערה מותר לאוכלם כבותא דנותן טעם דר נותן טעם מותר ובזכס רש"י פירש ה"ר יהודה חתנו דדוקא עליו שרו הא נמבשלו אסור ה' ובא מעשה לפניו צביצים שנמבשלו בקדירה שבשלו בה חלב ואסר לעשות א' מולייתא על גבי בשר ואין להציא ראייה לדבריו מקדירה שבישל בה בשר לא יבשל בה חלב ואם בישל בנותן טעם (לקמן ע"ג) דהתם לאו נותן טעם דר נותן טעם הוא שהטעם שני באיסור אבל כאן הטעם שני בזהימר וקודם שיצא לידי איסור נמבטל הטעם דגדים לפי שהוא שני אבל יש לדקדק מנאנן שחתכו בסכין של בשר דאסור לאוכלו כבותא (חולין דף ק"א):
לאבצ חורפיה בלע טפי ומשיב כחד טעמא ולא גרע נמבשל מנאנן מיהו לפי לשון אחר שפירש שם בקונטרס היינו ל' טעמא שיש חילוק בין קערה לסכין דסתם קערה מקנחין אותה משומן הקרוש עליה משום מיאוס אבל סכין א' טעמא שהשומן קרוש עליו ואינו ניכר כשחותך ל' הוא ככונן טעם הבא מן הממשל ולפי זה אין ראייה מנאנן שחתכו בסכין והך דתגור שטעו בצידיה נמי מפרש ר"ת לא אפשר לו לומר להתקנת יפה ונדבק בן השמנוניות והוי צנין עד שיוסק ומיהו יש לדקדק דאפי' נמבשלו שרי מהא דאמר לקמן (דף טז.) דכל יום ויום נעשה גיעול לחציור ומותר לבשל דהאינא שלמים בקדירה שבישל בה שלמים אתמול ולא אמרינן דקממעט באכילת שלמים דהאינא דטעם שני הוא ומבטל קודם שיצוא לידי איסור ואפי' יג' למ"ד דשאני התם שהוא טעם שלישי שיש מים בקדירה שמבשלים בה שלמים יד' מטעם זה נמי יהו מותרין הציצים שנמבשלו בקדירה החולצת לעשות מהם מולייתא בצשר שבחוך המים נמבשלו ועוד דגבי שפוד ואסכלא מיימי' צסוף ע"ז (דף עו.) ההיא דכל יום ויום נעשה גיעול לחציור ומיהו על כרחין אין זו ראייה דלענין חטאת אין שייך לומר כן דצסוף ע"ז (שם) קשרי לבשל חטאת והדר שלמים והרי ממעט באכילתן דמיתקרי לזרים לגשים ולעבדים ואין נאכלין אלא א' ליום ולילה וגם מיפסלי ציואכ כחטאת ואין שייך כאן להמיר מכה נותן טעם דר נותן טעם כי אם היכא שיש שני נותני טעם של היתר אבל האחד של איסור לא דהוי כמו קדירה שבישל בה בשר לא יבשל בה חלב כרמוה לא יבשל בה חולין ועל כרחין א' יש לומר שם משום דמין צמיוו דאורייתא כרובא בטל ובכלי המקדש כרגל א' אוקמינה ל' דלאורייתא ואע"ג דאסרי לקמן (דף טז.) רקק שנגע בצריק וחמיכה בחמיכה גבי כלים אקילו רבנן טפי ומיהא איש נמבשלו נמי מותר אמאי איתר רבנן מוזמן אכילה של ראשון טעון מריקה ושטיפה לגבי שלמים דאתמול ושלמים דהאינא דשניהם היתר דאין צברא לומר גזירת הכתוב

היא דבצר שמותר מגור בחולין אפי' מדרבנן. דרר"ך:

אלא קדירות של מקדש אמאי ישברו. תימה מאי קשיא ליה הא טעמא דשצירה לאו משום בליעה הואל אלא גזירת הכתוב אי כצירה ליה דלמא באזיר תגור טעון שצירה אע"ג דליכא אלא ביטול בלא בלוט ור"ת היה אומר דכשהוסקו נעשו ככלים חדשים מדע דלאמרינן בכולה הש"ס (פסחים ז: ע"ז לה.)
המורה העידה על כלי חרס שאינו יואל מידי דופיו לעולם ואמאי הרי יואל מידי דופיו ע"י החזרת כבשן אלא ודאי כשהוסקו נעשו ככלים חדשים וחשיבי כלים אחרים דפנים חדשות באו לכאן ואע"ג א' [לדגנין] טומאה כלי חרס טעון שצירה ואמרינן (כלים פ"ה מ"ו) מגור חולקין לשלשה דככתיב מגור וכירים יותן ולא אמרינן אמאי יותן והלא כשמסיקין לאפות זו זו היא טהרתו דחשיב ככלי אחר וכן מגור שהסיקו בקליפי ערלה דלאמרינן (פסחים דף כו:):
חדש יותן אמאי לא דמי כלי חרס לתגור דכיון דתגור משמישו ע"י היסק לא חשיב פנים חדשות ושמא אף בתגור אם היה מסיקו צפנים ובחוך כעין שחילת עשייתו כשהיוצר עושהו נותמו כבבשן אפשר שזה היה מועיל מיהו קשה מהא דאמר' צסוטה פרק היה מציא (דף טו:):
גבי פיילי של חרס חדשה (וגבי כלי חרס של מאורע) אמר רבא לא שנו אלא שלא נתאכמו אבל נתאכמו פסולין מ"ט דומיא דמים מה מים שלא נשתמו אף כלי שלא נשתמו צעי רבא נתאכמו והחזירין לכבשן ומתלבנו מהו מי אמרינן כיוון דאיחדו איחדו או דלמא כיוון דהדור הדור ולא פשיט מינה מידי ומאי מיצעי ליה הא אמרינן פנים חדשות באו לכאן וככלי א' חרס [חדש] דמי ושפיר הוי האי כלי דומיא דמים שלא נשתמו ועוד קשה הא אפי' בחולין קי"ל (פסחים דף ז:):
המורה העידה על כלי חרס שאינו יואל מידי דופיו לעולם מנא לן דמחטאת ליכא למילף דהתם גזירת הכתוב כדפירש' אם תמנא לומר דביטול בלא בלוט טעון שצירה ונראה לפרש דמאחר שהסיר הכתוב כלי נחשת במריקה ושטיפה ובכלי חרס לא היתר ש"מ דטעם משום בליעה הוא דזה יואל מידי דופיו וזה אינו יואל מידי דופיו וביטול בלא בלוט טעון שצירה זה א' כשרא לומר לפי שהחמיז בו הכתוב לחושבו כבלוע ודוקא דהגעלה דופיו יואל מידי דופיו אבל בהחזרת כבשונות יואל וא"ת למה הנריך הכתוב שצירה דלא שייך למימר על הכתוב דלמא חיים ולא שאין עושין כבשונות בירושלים ויש לומר חידוש הוא שהתירו הכתוב בשצירה דהוא אמינא דלא מהניא שצירה כיון דעדיין טעם חטאת בחרס דלריך שיהא הטעם בטל מן העולם כמו בכלי נחשת שעשו בו מריקה ושטיפה אבל הא פשיטא דכ"ש החזרת כבשונות דמהניא טפי ולא א' כספרים דגרסי הכא

קדירות של מקדש אמאי אמר רחמנא ישברו ליהדרו לכבשונות דמשמע דפרץ אקרא מדקאמר אמאי אמר רחמנא:

הבי גרסינן כיון דאיכא שמי הלחם ולחם הפנים דאפייתן בתגור וקדושאן בתגור. תימה דשבץ מנחת מאפה דכתיב בה מגור צהדיא (ויקרא ג) וכי תימא משום דר"ש לא צעי הקדש בתגור כדדריש צסוף כל המנחות באות מזה (מנחות סג.) מדכתיב מגור מגור צ' פעמים אלא שיהא הקדישן לשם מגור א"כ שמי הלחם ולחם הפנים נמי ר"ש לא מפלגי כדמוכח התם ודיק לה מדתנן בפרק שמי הלחם (שם טז:) ר"ש אומר לעולם הוי רגיל לומר שמי הלחם ולחם הפנים כשרות בעורה וכשרות אצי פאגי ויש לומר דלא נקט מנחת מאפה משום דהיא גופה לא ידעינן לרבנן דר"ש אלא משמי הלחם ולחם הפנימית א' שהן גמרא כדאמר צריש שמי הלחם (שם טז.) דרבי יהודה ור"ש בגמרא פליגי:

צו.

רותמין דעירוי ככלי ראשון וקשה לרבינו שמואל נהי דמהני עירוי רותמין מכלי ראשון לתוך קערות ושאר כלים שדרך לערות בהן היאך יועיל לאותן קערות וכלים שהוכנסו כולן לתוך כלי ראשון ומלאוה' א' איסורין מכל דא ככל עובי הכלי לענין שיוכל לחזור ולהכניסן בתוך אילפס וקדירה מרותמין של היתר כיון דקיימא לן כשמואל דאמר תמאה גבר ואינו מבשל אלא כדי קליפה ואם היינו מפרשים דעירוי ככלי ראשון לגמרי ומבשל יותר מדאי קליפה ומאי דאמר שמואל דכדי מבשל אלא ככדי קליפה זה דוקא צשני דברים יצאים שנוגעין זה בזה ואפילו דבצר לח כגון א' נקף מרוטבו על הסולת שאותו רוטב אינו כמו עירוי שהרי נפסקה אבל עירוי שאין כח הכלי ראשון נפסק מבשל לגמרי לפי זה יתישב מה שאומר ר"ת דשופכין רותמין עליהן הוא הכשר מגור אפילו לקערות שנותנן בתוך

הסיר והאילפס ל' לעיל דמוגלשין על גבי קמח היכי פטור מחלה והלא אינו מבשל אלא כדי קליפה דאיכא למימר **דמבשל לגמרי** כדפירשמי מיהו ר"ת לא היה סובר כן מדאינטריך ליה למימר דעירוי אינו מבשל אלא כדי קליפה משום קושיא דתמאה גבר וא"ת הא דתנן בפ' חצית (שבת דף קמה:):
כל שבא בחמין מפלגי השבת שורין אותו בחמין בשבת וכל שלא בא בחמין מפלגי השבת מדיחין אותו בחמין [בשבת] חוץ מממליה הישן וקוליים האיספנין ואי עירוי ככלי ראשון אמאי מדיחין וי"ל התם בכלי שני מיירי ואפי' הכי מדיחין אין שורין לא משום דמיחוי כמבשל ולא דמי לתבלין דשרי בפרק כירה (שם מג:):
לימן לתוך הקערה או לתוך התמחוי דעשוין למתק את הקדירה ולא מיחוי כמבשל אי נמי לרבותא נקט מדיחין דאפי' הדחה אסור במליח יסן וקוליים האיספנין:
ואם מש בלא הפת בוראח אסורה. וא"ת מאי שנה מהא דלאמרינן בפ' כל הבשר (חולין ק"א):
דגים שעלו בקערה מותר לאוכלם כבותא דנותן טעם דר נותן טעם מותר ובזכס רש"י פירש ה"ר יהודה חתנו דדוקא עליו שרו הא נמבשלו אסור ה' ובא מעשה לפניו צביצים שנמבשלו בקדירה שבשלו בה חלב ואסר לעשות א' מולייתא על גבי בשר ואין להציא ראייה לדבריו מקדירה שבישל בה בשר לא יבשל בה חלב ואם בישל בנותן טעם (לקמן ע"ג) דהתם לאו נותן טעם דר נותן טעם הוא שהטעם שני באיסור אבל כאן הטעם שני בזהימר וקודם שיצא לידי איסור נמבטל הטעם דגדים לפי שהוא שני אבל יש לדקדק מנאנן שחתכו בסכין של בשר דאסור לאוכלו כבותא (חולין דף ק"א):
לאבצ חורפיה בלע טפי ומשיב כחד טעמא ולא גרע נמבשל מנאנן מיהו לפי לשון אחר שפירש שם בקונטרס היינו ל' טעמא שיש חילוק בין קערה לסכין דסתם קערה מקנחין אותה משומן הקרוש עליה משום מיאוס אבל סכין א' טעמא שהשומן קרוש עליו ואינו ניכר כשחותך ל' הוא ככונן טעם הבא מן הממשל ולפי זה אין ראייה מנאנן שחתכו בסכין והך דתגור שטעו בצידיה נמי מפרש ר"ת לא אפשר לו לומר להתקנת יפה ונדבק בן השמנוניות והוי צנין עד שיוסק ומיהו יש לדקדק דאפי' נמבשלו שרי מהא דאמר לקמן (דף טז.) דכל יום ויום נעשה גיעול לחציור ומותר לבשל דהאינא שלמים בקדירה שבישל בה שלמים אתמול ולא אמרינן דקממעט באכילת שלמים דהאינא דטעם שני הוא ומבטל קודם שיצוא לידי איסור ואפי' יג' למ"ד דשאני התם שהוא טעם שלישי שיש מים בקדירה שמבשלים בה שלמים יד' מטעם זה נמי יהו מותרין הציצים שנמבשלו בקדירה החולצת לעשות מהם מולייתא בצשר שבחוך המים נמבשלו ועוד דגבי שפוד ואסכלא מיימי' צסוף ע"ז (דף עו.) ההיא דכל יום ויום נעשה גיעול לחציור ומיהו על כרחין אין זו ראייה דלענין חטאת אין שייך לומר כן דצסוף ע"ז (שם) קשרי לבשל חטאת והדר שלמים והרי ממעט באכילתן דמיתקרי לזרים לגשים ולעבדים ואין נאכלין אלא א' ליום ולילה וגם מיפסלי ציואכ כחטאת ואין שייך כאן להמיר מכה נותן טעם דר נותן טעם כי אם היכא שיש שני נותני טעם של היתר אבל האחד של איסור לא דהוי כמו קדירה שבישל בה בשר לא יבשל בה חלב כרמוה לא יבשל בה חולין ועל כרחין א' יש לומר שם משום דמין צמיוו דאורייתא כרובא בטל ובכלי המקדש כרגל א' אוקמינה ל' דלאורייתא ואע"ג דאסרי לקמן (דף טז.) רקק שנגע בצריק וחמיכה בחמיכה גבי כלים אקילו רבנן טפי ומיהא איש נמבשלו נמי מותר אמאי איתר רבנן מוזמן אכילה של ראשון טעון מריקה ושטיפה לגבי שלמים דאתמול ושלמים דהאינא דשניהם היתר דאין צברא לומר גזירת הכתוב

שיטה מקובצת

תוד"ח אלא וכו' ושמא אי' בתגור אם היה מסיקו בפנים ובחין בו. י"ט עור מוסוף שמיימי' דאפילו המיור לבשן וסיקו מבפנים ומתחין לא מהי ביה, שאין המורה מועלת אלא לשווייה מחתלת עשייתה, והואיל וההסק ששום כל מחתלה לא הויא ביה לשווייה פנים חדשות מפני שדרך משמשו כבך, המורה לכבשות נמי לא מחסי ביה, ועוד דיותן מנן. שלא כדברי המוקפתים שפירשו שם הוסק מבפנים ומתחין טיור. וא"ת אי"כ מאי פרץ נקטמן לה ל' של מתנת מאי פרץ משום כבול בלא בלוט והלא אסור משום כבול בלא בלוט ופינס חדשות אין זו. וי"ל דכבול גופה פריך מפיטוט מהכא דכבול בלא בלוט אסור שאלי"כ לעיבוד של הסם וסיקטן, וקשיא למאן דחיי לעיל דלעולם צניין בלוט ומשום שרי מנחתו. אי"כ דכבול בלא בלוט לא עדיף טפי מבלעט ומתקם שם מתנה בלעט או תימכר משום כבול הדע שהרי כלי מתכות דיים בתקיעה וטפיסה וכו' אין נאסרין מפני הכבול, ומשום הכי ניקח דפרץ לעיל קדרות אמאי ישברו וכן כאלן גבי מגור דהואיל וההסק מוציאמן מידי בליעה שוב אין נאסרם מפני כבול (הרפ"י ודל. בשו"י: בא"ד (בסופו) ולפירשם דגרסי הכא כי, צ"ו והרפ"י וי"ל מנח, הי"ג אלא קדרות שמתקדש אמאי ישברו, וי"ג אמאי אמר רחמנא, דשמא לא דצר הכתוב אלא נמקטן מהיה מוטל על אלה היה מקום לכבשות (ב"ש):

עין משפט ונר מצוה

נא א מ"י פ"ו מהלכות בית הבחירה הלכה ד':
נב ב מ"י פ"א שם הלכה יח:

מוסף רש"י

שאין עושין כבשונות. משרפות סוד לקדירות (ב"ק פג:).
שביר כלי חרס. שמבשלים בהן קדשי קדשים ונלעימן נאשרת משום טמר וטעינין שצירה דכתיב (ויקרא ו) וכלי חרס אשר מבשול בו יצבר, וצירימו במקום קדוש כדאמרינן התם בפ' דם חטאת (לעיל גז.) ואם אין נבלעין נמלא אשפות של שצרים בעורה ויחמא (כא):

שינויי נוסחאות

א' לפרשיי' ומוס' לימא להך שמי מבינת ועי' אשלמות פ' טמות ס' קל"ז (הגר"י.). ועי' בטעמין ונליקוטים צבס הירוקא, וצטה"ק:
ב' אמר ליה אביי (שם:):
ג' ל"א רב שמעיה (שם וצ"ח):
ד' ואלא (כ"צ):
ה' ל"ל כיון (ב"ש וכו' בחסות):
ו' ל"ל ו' ורמלאין (שם:):
ז' ל"ל שחשקטני (שם:):
ח' אסור דבחדר טעמא חשיב. (חוט' חולין שם:):
ט' לעשות מזה מולייתא של בשר (ש"מ, חסות שם:):
י' ל"ל הדינו (שם:):
יא' סכין פעמים שהושמן (שם:):
יב' ובשחותך הוי בבונן טעם (ש"מ וצ"ק):
יג' ואין לומר דשאני כוי (ש"מ:):
יד' [ד]א"כ מטעם זה כוי (חוט' ראש"ש:):
טו' אלא לומר בהנהג' כל' ומינות לזרם וליהא מתקן (צ"ק). ועי' ח"ד:
טז' ברחין צריכין אנו לומר (ח' הרא"ש שם:):
יז' מדבירה' משמע דדוקא כרגל המיור. ובתוס' הלח"ש שם לימא מינה ברגל. ועי' נליקוטים ע"ג מהראב"ד (ב"מ:):
יח' אוקמה (שם:):
יט' גרסת ש"מ ולעינין טומאה כלי:
כ' ובכלי אחר דמי כל' (ש"מ:):
כא' ל"ל נטעון (שםכ"ז):
כב' וזי גי' כ"ז. וצ"ק גריס ויש ספרים (צ"ק). ואפשר עוד דיש כאן חסרון מינות בתוס' ובכל' ופי' פריך נהדרינו לכבשונות לאו אקרא פריך אלא אמרנן ולא כספרים וכו' (שפי' חסות' הושב"א שחובא בליקוטים:):
כג' כלל הפנים (ש"מ ותר"י):

שיטה מקובצת

תוד"ח אלא וכו' ושמא אי' בתגור אם היה מסיקו בפנים ובחין בו. י"ט עור מוסוף שמיימי' דאפילו המיור לבשן וסיקו מבפנים ומתחין לא מהי ביה, שאין המורה מועלת אלא לשווייה מחתלת עשייתה, והואיל וההסק ששום כל מחתלה לא הויא ביה לשווייה פנים חדשות מפני שדרך משמשו כבך, המורה לכבשות נמי לא מחסי ביה, ועוד דיותן מנן. שלא כדברי המוקפתים שפירשו שם הוסק מבפנים ומתחין טיור. וא"ת אי"כ מאי פרץ נקטמן לה ל' של מתנת מאי פרץ משום כבול בלא בלוט והלא אסור משום כבול בלא בלוט ופינס חדשות אין זו. וי"ל דכבול גופה פריך מפיטוט מהכא דכבול בלא בלוט אסור שאלי"כ לעיבוד של הסם וסיקטן, וקשיא למאן דחיי לעיל דלעולם צניין בלוט ומשום שרי מנחתו. אי"כ דכבול בלא בלוט לא עדיף טפי מבלעט ומתקם שם מתנה בלעט או תימכר משום כבול הדע שהרי כלי מתכות דיים בתקיעה וטפיסה וכו' אין נאסרין מפני הכבול, ומשום הכי ניקח דפרץ לעיל קדרות אמאי ישברו וכן כאלן גבי מגור דהואיל וההסק מוציאמן מידי בליעה שוב אין נאסרם מפני כבול (הרפ"י ודל. בשו"י: בא"ד (בסופו) ולפירשם דגרסי הכא כי, צ"ו והרפ"י וי"ל מנח, הי"ג אלא קדרות שמתקדש אמאי ישברו, וי"ג אמאי אמר רחמנא, דשמא לא דצר הכתוב אלא נמקטן מהיה מוטל על אלה היה מקום לכבשות (ב"ש):